

Anjel James Taylor

Pracovala som ako hlavná vychovávateľka v dedinskej chlapčenskej škole. Keď sa mi popoludní skončila služba, mohla som sa poprechádzať, zísť do kostola alebo v tichosti tráviť čas v izbe.

*Jedného dňa som kľáčala pri kozube s laktami na stoličke. Odrazu som prestala vnímať, že mám telo. Vytušila som, že na druhej strane miestnosti je akýsi duch. Aby som sa k nemu priblížila, musela som prejsť bielym ohňom. Len čo to moja duša urobila, cítila iba šťastie a vďaku. Duch povedal: „Keď sa ti bude zdať, že nepatríš sama sebe, spomeň si na toto.“ Pozrel sa na mňa a znova mi prízvukoval, aby som sa na to rozpomenu-
la. Pomyslela som si: Nikdy na to nezabudnem. Pocítila som, že duch sa zberá na odchod, a spýtala som sa: „Vrátiš sa ešte?“ Po chvíli odvetil: „Nie v tejto forme.“ Nato zmizol.*

Ocitla som sa späť v tele. Cívela som na druhú stranu izby. Bola som plná radosti a pokoja. Zdalo sa mi, že tvár mi žiari ako Mojžišovi, no nevyzerala som inak.

Po rokoch na mňa dolahla úzkosť a depresia. Cítila som, že od Boha ma oddeľuje vysoký múr. Dlhú som bola veľmi nešťastná. Potom som si spomenula, čo sa odohrало pred rokmi. Myslím si, že vďaka tomu začal múr postupne miznúť.

Pri inej príležitosti som trávila čas s malou skupinou ľudí. Práve sme Otčenášom končili náboženské stretnutie. Zrazu sa moja duša ocitla vysoko na oblohe. Obrovské oblaky sa rozostúpili, aby vytvorili širokú voľnú cestu. Ozval sa zvuk pripomínajúci hrmenie. Opýtala som sa, čo to znamená. Premenil sa na silný hlas, ktorý mi oznámil: „Kráľovstvo, moc a sláva.“ Vzápätí som bola naspäť v tele a začula som, ako ľudia vravia: „Na veky vekov, amen.“ Ešte nikdy som o tom nikomu nepovedala.

SEEING THE INVISIBLE (VIDIEŤ NEVIDITEĽNÉ)

KEĎ TYLER prelomil ľady a spýtal sa, či hlas v aute počul aj niekto ďalší, štyria policajti na Spanishforskom moste začali o záhadnom jave diskutovať s plnou vážnosťou. Áno, bol ženský a hovoril im, aby sa ponáhľali, lebo času nie je nazvyš. Nie, keď ho začuli, ani jeden z nich nepochyboval o tom, že patrí živému človeku a vychádza z auta.

Nikto však nebol pripravený urobiť myšlienkový skok a vysvetliť, ako sa čosi také mohlo odohrať. Koniec koncov, to, o čom sa zhovárali – to, čo zažili –, podľa všeobecne prijímaných pravidiel, ktorými sa riadi svet, nebolo možné. *Skupinová halucinácia.* Tyler sa domnieval, že ktosi – nejaký odborník v televíznej talkshow – vyrukuje práve s týmto termínom.

No nebola to halucinácia. Tyler si tým bol istý. Bolo to skutočné. Rovnako ako ľadová voda v rieke, kovová karo-séria, ktorá sa mu zarezala do tela, či pomalé pulzovanie záhlavia, kde sa počas záchranných prác udrel.

Už tam sa rozhodol, že o tom, čo sa stalo, nebude mlčať. Ak sa ho na to niekto opýta, povie mu pravdu. Napokon, prečo by mal policajť klamať?

Do niekoľkých hodín sa príbeh o bábätku dostal do všetkých správ. Akoby zázrakom prežilo noc v prevrátenom aute, pričom spoločnosť mu robila len mŕtva matka. Najskôr si ho všimli stanice pôsobiace v okolí, neskôr aj tie, ktoré vysielajú v celých Spojených štátoch. Na druhý deň sa Tyler ocitol v neznámej situácii. S Warnerom a dvoma hasičmi, ktorí sa zúčastnili na záchrane dievčatka, večer rozprával o udalosti Andersonovi Cooperovi zo CNN.

Vysvitlo, že historika má všetky prvky potrebné na to, aby si získala záujem širokej verejnosti. Bola v nej tragédia v podobe Jenniferinej smrti i nádej vo forme Lilinho takmer nevysvetliteľného prežitia. Obsahovala aj hrdinstvo, veď Tyler, ostatní policajti, hasiči a záchranári čelili vode, aby dievčatko dostali z vraku. Predovšetkým v nej však vystupoval záhadný hlas – slová, ktoré nabádali štyroch príslušníkov, aby sa ponáhľali, pretože čas sa kráti. Stali sa najpôsobivejším prvkom príbehu – navodili predstavu, že počas dlhých, temných hodín a desivej samoty s Lily niekto bol.

Kto je s nami? Sme sami alebo nie? Práve tie otázky viac ako čokoľvek iné udržiavali pozornosť médií. Boli to hlavné dôvody, prečo sa Jennina smrť a Lilino prežitie stali globálnou, nie iba miestnou či americkou novinou. Rezovali na celom svete.

Hlavným širitelom zvesti sa na svoje prekvapenie a zmätok prakticky zo dňa na deň stal Tyler Beddoes. Pred kamerou vyzeral dobre. Bol vysoký asi meter osemdesiatosem a klasicky šarmantný. Vďaka nevinnému chlapčenskému pohľadu a nezvyčajne okrúhlej tvári pripomínal postavu z komiksu *Peanuts*, ktorá dospela. Jeho nadriadený v policajnom okrsku v súvislosti s haváriou čelil čoraz väčšiemu prívalu telefonátov. Preto Tylerovi oznámil: „Nerobí vám to problém a pôsobíte dobre. Odteraz vás pošlem do médií zakaždým, keď ma požiadajú o interview.“

Tylerovi to neprekážalo. V policajnom zbore pracoval už desiaty rok, a tak vedel, čo má reportérom povedať. Chápal, že príbeh nesmie prehnane vyšperkovať a môže hovoriť len to, čo zažil. Vždy stačili fakty.

Ako policajt si uvedomoval, že v Amerike na jar 2015 môže inšpiratívny príbeh znamenať pre ľudí príjemnú zmenu tempa. Zdalo sa totiž, že kamkoľvek sa človek pozrie, všetko upadá – ide to od desiatich k piatim. Hospodárstvo bolo stále v troskách a panoval nedostatok pracovných príležitostí. Vyzeralo to tak už dlho, preto si ľudia takmer nespomínali na časy, keď to bolo inak. Predchádzajúce tri letá sa celým západom prehnali teplé vlny, ktoré nemali obdobu, a farmári sa desili toho, čo príde najbližšie. Svet jednodaj pomaly, ale isto smeroval do záhuby, no teraz si ľudia všimli znamenia, že to robí novým, iným, rozsiahlejším spôsobom. Niektoré týždne mali pocit, že nikde sa nedeje nič pozitívne. Ak im mohlo záhadné prežitie bábätka v koryte rieky dodať trochu nádeje, Tyler rád splnil úlohu človeka, ktorý ich o ňom informoval.

Čoskoro sa však prejavili nevýhody okamžitej slávy v modernej Amerike. „Na tie záznamy sa nedokážem

pozerat,“ zdôveril sa mi Tyler v súvislosti s nahrávkami, ktoré nakrútila jeho mama Pam. „Obávam sa, že vo všetkých klipoch, kde účinkujem v televíznych reláciách, pôsobím ako idiot. Možno dokonca vzbudzujem dojem, že sa snažím strhnúť všetku pozornosť na seba. No nie je to tak. Ostatným kolegom vyhovovalo, že príbeh vyrozprávam. Harvard napríklad celý čas odmietal komunikovať s médiami. Je uzavretý a posledné, po čom túžil, bolo to, aby televízne stanice na celom svete vysielali jeho tvár. Rovnako to vnímal aj DeWitt a Warner. Tvrdili mi: ‚Ak chceš hovoriť pred kamerami, len do toho.‘ Preto som do omrzenia opakoval príbeh o tom, čo sa stalo. Bolo to šialené, ale neľutujem to – teda ešte som to nezačal robiť. To, čo opisujem, sa totiž *naozaj* odohralo. Hlas sme počuli. Zdalo sa mi, že o tej správe by mal vedieť celý svet. Niečo to znamená, najmä vzhľadom na to, že zvyšok príbehu – osud matky – bol taký smutný. Prispieval som k tomu, aby sa ostatní ľudia cítili lepšie. Aby som to dokázal, nemusel som klamať. Prisahám pred Bohom, že som rozprával pravdu o čomsi šialenom, čo som zažil s tromi ďalšími mužmi, ktorí sú pevní ako skala a spoľahliví. Bolo to zvláštne, navyše som už od začiatku dostával telefonáty o filmoch a ktovie o čom ešte. Pomyslel som si: *Do čoho som sa to zaplietol?* Napriek tomu som umožňoval ľuďom, aby sa cítili lepšie. Nevnímal som to tak, že je na tom niečo čudné.“

Prinášať ľuďom úľavu – jednoduchšie povedané, pomáhať im –, bolo Tylerovou túžbou tak dlho, ako si pamätá a ako si spomínajú všetci, ktorí ho poznajú. S bratom Zackom, starším o štyri roky, vyrastali v Benjamine, na malom predmestí Spanish Forku. Ich dom stál vedľa

príbýtku starých rodičov z matkinej strany Anny a Donalda. Za dvoma rančerskými domami sa rozprestierali lucernové polia, kde sa pásli ovce, kravy a kozy Tylerových starých rodičov. Medzi budovami v tej štvrti boli veľké priestory, no nie až také, aby sa Tyler s bratom cítili izolovaní. V mnohých príbytkoch bývali aj deti a Tyler prežil trojrozmerné, nedigitálne detstvo, ktoré je v týchto časoch v Amerike čoraz vzácnejšie. Nemal PlayStation a iPhone vynašli až po mnohých rokoch. S deťmi z jeho štvrte sa najradšej hral na policajtov a lupičov, pričom vždy bol policajt.

Rovnako ako väčšina obyvateľov Spanish Forku, aj jeho starí rodičia boli mormóni. Chodievali na pravidelné nedeľné stretnutia, ale svoju vieru Tylerovi nikdy nevtĺkali do hlavy. Starý otec postgraduálne pôsobil na Kalifornskej univerzite v Los Angeles v oblasti ekológie lesa. Rodičia a starí rodičia mu vštepovali, že svet je dobré miesto a úlohou každého z nás je viesť čestný a zodpovedný život – využívať to, čo nám poskytuje Boh, no zároveň si to ctíť a nabádať do toho aj ostatných.

Výsledkom bolo prostredie, v ktorom sa Boh vznášal kdesi v pozadí. S výnimkou bežných symbolov, aké si dieťa vedelo predstaviť, Tyler nenachádzal veľa hmatateľných prejavov jeho existencie. Bol dobrý, miloval to, čo stvoril, a chcel, aby ľudia konali a žili správne. Život stál za to, aby ho človek viedol, a ľudia si zaslúžili uznanie a ochranu. Pokiaľ išlo o detaily – doktrinárske argumenty o tom, ako sa jedna cirkev líši od druhej –, Tyler sa nimi priveľmi netrápil. Kto potreboval čítať všetky poznámky vysádzané malým písmom? Svet bol dobré miesto a zvyčajne takí boli aj ľudia. Dôkazy o tom videl všade navôkol. O tom, ako fungujú veci

na zemi, sa človek asi nikdy nedozvie viac – a možno to ani nie je potrebné.

Zdá sa, že tú základnú filozofiu Tyler do značnej miery pochytil od otca. Oboch rodičov vychovávali ako mormónov, ale matka sa v cirkvi aktivovala oveľa viac než otec. „Vieru podporoval, o tom niet pochyb,“ zdôraznil Tyler. „Sprostredkovateľstvo mu však robilo problém. Potrebuje Boh zložitý súbor samozvaných odborníkov, ktorí budú ľuďom vysvetľovať, aký je a ako sa podľa neho majú správať? Ustavične sa chodil pozeráť, ako hrám basketbal a futbal. Bol to najlepší otec, akého si človek môže želať. Niektorí ľudia – mimoriadne oddaní Svätí neskorších dní – tvrdili, že nežije správne. Vraj ho sotva vídajú v kostole a tak ďalej. Uvedomoval si, že to o ňom hovoria, no neprekážalo mu to. Vedel to, čo vedel. Nepochyboval, že Boh existuje, a cítil, že ak v jeho očiach nie je dokonalý, pravdepodobne sa to netýka iba jeho. Koniec koncov, ak sa z vás pri návšteve kostola stane dobrý človek, ale pri jej vynechaní zlý, potom slová dobrý a zlý musia mať iný význam, ako sa domnieval. Poznám jeho pocity. Rozumiete – niektorí ľudia vás v nedeľu začnú objímať a bozkávať, no zvyšných šesť dní v týždni sa správajú ako kreténi. Keď som vyrastal, otec medzi nich určite nepatril. Myslím si, že to pre mňa znamenalo veľmi veľa.“

Na Tylerovi ma okamžite zaujala kombinácia priamochiarosti a zdvorilosti. Jeho vrodená čestnosť išla ruka v ruku s hlbokou túžbou, aby svojimi slovami nikomu neublížil. Mnohí ľudia sú pri rozhovore s autormi kníh ostražití – a mali by takí byť. Tyler však pri našich prvých interview pôsobil skôr opatrne než obozretne. Neusiloval sa „chrániť si zadok“ – ako by to asi formuloval v návale otvorenosti.